

XXIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Tillæg til Lovene af 9de April 1851 og 20de November 1876 om Invalidforsørgelse m. m.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 4de Februar 1889.)

Nærværende Lovforslag tilsigter at støtte Administrationen i den i de senere Aar fulgte Praxis, hvorved Spørgsmaal om Invalidforsørgelse behandles med mindre Strenghed i Bedømmelsen end tidligere har været Tilfælde. Naar der i dette Diemed foreslaas, at der herefter ikke ved Dom skal kunne tillægges Efterbetaling af Invalidforsørgelse, anser Udvalget det dog for rigtigt herfra at undtage de Tilfælde, hvor Sagen dreier sig om Invalidforsørgelse, der enten helt er inddraget eller nedsat fra høiere til lavere Afdeling. Det turde vel være en almindelig Opfattelse, at der for længere Tid tilbage var en Periode, da man fra Administrationens Side viste sig forholdsvis streng, navnlig ved Inddragning eller Nedsættelse af Invalidforsørgelse. Skulde det nu kunne lykkes nogen af de paagjældende Invalidere at føre antageligt Bevis for, at der var sket ham Urret, saa vilde der formentlig heller ikke være noget Urigtigt i, at der — ogsaa ved Dom — kunde tilstaaes ham Efterbetaling for de Aar, i hvilke Forsørgelsen har været inddragen eller nedsat, for saa vidt han ved indgivet Andragende har gjort Indsigelse der-

imod. Man vil ligeledes finde det rigtigt, at der i disse Tilfælde tilstaaes Klagerne fri Proces.

Udvalget har imidlertid sat særlig Pris paa ved en Tilføielse til nærværende Lovforslag at sikke Invaliderne, at de i Fremtiden blive behandlet efter den mildest mulige Bedømmelse. Man tror i den Henseende at have naaet, hvad der med Rimelighed kan forlanges, naar der ved den foreslaaede ny § 5 aabnes Udgang til en Bedømmelse, der kun kræver en Mulighed for, at Indskrænkning i Erhvervsøve kan hidrøre fra Skade, der er paadragen i den militære Tjeneste. Derimod erkjender man, at en Bedømmelse, der hviler paa et saa svagt Bevismateriale, ikke kan gøres til Gjenstand for Domstolens Prøvelse. Naar der til Anvendelse efter denne Paragraf foreslaas et Beløb af 15,000 Kr., er Meningen hermed at tilkjendegive, at om end saadanne Invalidforsørgelser ikke blive Gjenstand for Bevilling for hvert enkelt Tilfælde, saa er Summen dog ikke kalkulatorisk, men vil være at forhøje ved de aarlige Finantslove, naar der viser sig Trang til et større Beløb.